

«Os premios danme forzas para seguir loitando por un mundo máis xusto e humano»

[Jose Antepazo](#)

Vigo 13 de outubro de 2026

<https://www.farodevigo.es/gran-vigo/2026/10/13/soledad-garcia-escritora-premios-danme-135253919.amp.html>

Soledad García é a autora do proxecto *Emocionaria*, que conta con 29 obras individuais e este venres celebra o seu quinto aniversario. Co último galardón recibido no II Certame de Relato Curto Cachi Villalba, a escritora e ilustradora nigranesa suma xa 30 recoñecementos. Os seus libros infantís destacan pola difusión do galego e a defensa da natureza, dos animais e do patrimonio histórico.

Timmy nace dunha noticia real sobre unha balea que quedou varada na costa de Timmendorfer Strand, en Alemaña. Que foi o que lle chamou á atención da historia para convertela nun relato?

Eu amo as baleas, fan unha función bestial no ecosistema. Con Timmy, a xente volcouse e as nenas e nenos pintábanna no recreo. Meu pai contábame unha lenda na que un día estaban todos os peixes morrendo na terra e chegou unha nena que colleu un e tirouno ao mar dicindo que ese non ía morrer. A outra magnitude, Timmy sería ese peixe que podería salvarse. Un ser hai que protexelo, aínda que solo sexa un.

Tamén destacaría a valentía e a loita. O relato fai unha reportaxe dende o 23 de marzo cando queda varada e cando propoñen esa barcaxe imposible no remolcador «Robin Hood». Non puxen o fatal desenlace, senon que escribín «*e alí, no silencio azul, o nome de Timmy borrouse para sempre, deixando no seu lugar a maxestade dunha deusa que recupera o seu trono de sal*».

Que elementos ficticios acostuma engadir nas historias baseadas en feitos reais?

Sempre lle poño moito romanticismo, domestico as palabras e intento engadir un pouco de maxia para explicarlle aos nenos. Eu sei que moitas veces os meus textos é moi difícil que gañen porque non fago unha trama directa. Sempre lle poño moita poesía e ese factor agradable, quizais sexa o meu defecto ou a miña virtude.

Logrou conectar cos lectores e alzarse co Premio do Público no II Certame de Relato Curto Cachi Villalba.

Foi unha alegría enorme. Os cinco finalistas tivemos que ler os relatos alí e conquistou, gustou moito.

Non chegou a coñecer a Cachi Villalba, pero fala moi ben dela.

Dame pena non chegar a coñecela porque cada vez que recibo unha noticia dela é marabillosa. Todas as súas amigas que estaban onte alí non se coñecían entre elas e Cachi foi quen de facer que formasen unha piña e agrupar ese sentimento para seguir traballando a prol dela e facerlle unha homenaxe a través dun certame literario. Se ves calquera foto dela, ten un sorriso marabillosa e unha posición ante a vida de agarimo e dulzura. E iso é o que transmitían as súas amigas. Este ano presentouse moitísima máis xente ao certame, así que para o ano seguro que seguirá medrando no seu recordo.

Con este, xa suma 30 galardóns literarios. Que supoñen todos estes recoñecementos?

Unha motivación e unha forma de que *Emocionaria* medre. Cada vez que gaño un premio literario, invisto no seguinte libro. Aínda que este non tiña unha dotación económica porque era un lote de libros e o recoñecemento, os premios seguen dándome forzas para seguir crendo no meu proxecto e loitando por un mundo máis xusto e máis humano a través desa protección dos animais, da protección da natureza ou do patrimonio.

Despois de tantos premios, segue sentindo os mesmos nervios cando presenta un relato a un concurso?

Si. Eu son moi detallista e tento facer as cousas ben e non quedar nunca mal. De feito, ao certame levei un monco de balea enorme que tiña na casa, ao que xa lle chamo Timmy, e pedín permiso para poñer música de base. Sempre me poño moi nerviosa porque na casa a miña familia é máis tímida e eu son moito máis tola e sempre vou con medo por se me estarei pasando. Por exemplo, cando me atrevo coa lingua de signos. Todo o que aprendín é autodidacta e sempre levo un pouco de lingua de signos aos meus contacontos e os nenos aprenden, aínda que sexa pequenos detalles. Ao final gusta moito, é poñerlle sentimento e corazón.

O seu proxecto *Emocionaria*. Un conto, unha emoción cumpre cinco anos. Que cambiou desde os seus inicios ata hoxe en día?

Sobre todo, cambiou a ilustración. Agora fago todo eu en solitario: escribo, ilustro, maqueto, difundo, organizo os eventos... É unha loucura de traballo. Facendo balance e mirando para atrás, non sei como fun capaz de chegar a tanto. Aproveito todo o tempo libre que teño, é a miña paixón.

Hai moito dos meus pais en *Emocionaria*. Eles son os meus grandes referentes e ensináronme o valor da nobreza, do traballo duro, da humildade e de facer as cousas con corazón. Ese legado camiña con cada paso que dou.

Que ten preparado para celebrar o aniversario?

Vou facer un contacontos musicalizado no auditorio de Nigrán ás 19 horas. Na mañá do sábado 17, vou participar no encontro do fotógrafo Blas González, *Unha viaxe a Brobdingnag*, no Évame Oroza. Alí presentarei *Emocionaria* e realizarei un pequeno recital, *A memoria ten crinas*.

Facendo alusión ao nome, se tivese que describir estes cinco anos de *Emocionaria* cunha emoción, cal sería?

A alegría. Cada vez que a un neno lle gusta un dos meus libros ou está a signar e cantar comigo nas presentacións é increíble. O outro día, ao rematar o contacontos unha nena abrazoume como se non houbera mañá e iso para min foi impresionante. Esa sensación de que uns nenos que non che coñecen de nada veñan a abrazarte é marabilloso, así que quedome coa alegría seguro.

Fuches seleccionada tamén na XIII edición do Certame de Relatos Vigo Histórico.

Si, publico agora por cuarto ano consecutivo. Eles de todos os relatos que reciben soen publicar un libro duns 25 relatos coa Editorial Elvira. Eu fixen un moi especial sobre o tranvía de Vigo a través de Nerón, un lobo que estaba na Florida xunto coa mona que había alí atada cunha cadea a unha árbore. Titúlase *Nerón no reverso das vías*.